

Ο ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Ἐμποροῦσα νὰ σᾶς γράψω πολλὰ περὶ τυφλῶν, κορασίων καὶ ἀγοριῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν θὰ περιορισθῶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς Χαρίκλειας.

Αὐτὴ ἐγεννήθη τυφλὴ καὶ ἔζη μὲ τοὺς γονεῖς τῆς εἰς μίαν πολυτέχνητον πόλιν τῆς Σικωτίας. Ὅταν τὴν εἶδον κατὰ πρῶτον ἦτο δώδεκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἰσχυρὴ τὸ σῶμα, ταχεῖα εἰς τὸ δμῖλεν, καὶ πολὺ ὑπομονητικὴ καὶ πραεῖα. Τὸ πρῶτον δὲ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μοι εἶπεν ἦτο. —

«—Εἰμαι τόσον εὐτυχὴς! Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον πολύτιμος μοι εἶναι ὁ Χριστός. Εἶναι ὅτι ὑπεσχέθη νὰ ἦναι—ὀφθαλμοὶ εἰς τοὺς τυφλοὺς!»

«Σὲ συγχαίρω,—εἶπον,—ὅτι ὁ Χριστὸς σοὶ εἶναι τόσον προσφιλέτης! Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ποτὲ μελαγχολικὴ—ποτὲ σκυθρωπὴ;»

«Ὁχι.» Ἀκουσον. Μία καλὴ κόρη, ἡ ὁποία ἐσυνείθιζε νὰ πηγαίνει εἰς ἓν μέγα σχολεῖον εἰς τὸ Λουδίνον, μὲ ἐδίδαξε, πῶς νὰ ἀναγινώσκω καὶ νὰ γράφω, καλὸς δὲ τις φίλος ἔβαλε καὶ ἐτύπωσαν δι' ἐμὲ τὸ Εὐαγγέλιον μὲ ὑψωμένα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐννοῶ. Οὕτω δὲ ποτὲ δὲν εἰμαι δύσθυμος ἢ κατηφής.

—«Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τόσον πολῦτιμος εἰς σέ;»

«Συχνὰ λέγω, ὅτι χαίρω ὅτι ὁ Κύριος μὲ ἐστέρησε τῶν ὀφθαλμῶν μου, διότι ἠμποροῦσα νὰ ἀναγινώσκω πολλὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα οὔτε καιρὸν θὰ εἶχον, οὔτε εὐχαρίστησιν διὰ τὸν λόγον του, καὶ ἐπομένως ποτὲ δὲν θὰ ἐγνώριζον τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν εὐρίσκω εἰς τὸ εὐλογημένον Εὐαγγέλιόν του.

Κατὰ μικρὸν ἔμαθον ἀπὸ τὴν μικρὰν Χαρίκλειαν τὴν ἀκόλουθον συγκινητικὴν ἱστορίαν περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ Κύριος.

«Μίαν ἡμέραν πρὸ ἐνὸς ἔτους, μοι εἶπεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς πολὺ κακὴν διάθεσιν ὅλην τὴν πρωΐαν, ὅλοι δὲ ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὴν νὰ μένῃ μόνη. Δὲν ἤξευρον πόσον δυστυχὴς ἦτο, ἐπὶ διὰ τινὰ μεγαλειότερον φίλον ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶχε, διὰ νὰ καθήσυχάσῃ τὴν ἐξωργισμένην καὶ τεταραγμένην καρδίαν τῆς, διότι εἶχεν ἄκοῦσιν περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἃν καὶ δὲν ἠμποροῦσε αὐτὴ ν' ἀναγινώσκῃ περὶ αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἔμεινε μόνη δι' ὀλίγον καιρὸν οἱ ἐξῆς λόγοι ἦλθον εἰς τὸν νοῦν τῆς—«Θέλω ἀγαπᾶ αὐτοὺς ἐλευθέρως,» τότε δὲ ἡ μήτηρ τῆς ἦλθε καὶ τῆς εἶπεν ὅτι μία κυρία

ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ ὅτι θὰ ἔκαμνε καλλίτερον νὰ ἀποβάλῃ τὴν κακὴν τῆς διάθεσιν.

Ὅταν ἡ κυρία εἰσῆλθεν, οἱ πρῶτοί τῆς λόγοι ἦσαν «ἀγαπητὴ Χαρίκλεια, ἤκουσα περὶ σοῦ, καὶ μολοντί εἰμαι ἐντελὲς ξένη εἰς σέ, ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἴδω. Πῶς ἔχεις;

Ἡ Χαρίκλεια ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τῆς, ὅτι ἡ κυρία ἦτο καλὴ καὶ ἀγαθὴ. Ὅθεν εἶπεν.—

«Εἰμαι πολὺ κακὰ, κυρία μου, σᾶς εὐχαρίστῶ. Ἀλλ' ἐν ταυτῇ ἐσταμάτησε καὶ ἐκοκκίνυνεν, ἔπειτα ἐψιθύρισε, ἡ καρδιά μου εἶναι τόσον κακὴ!»

«Τί εἶπες ἀγαπητὴ, ἡ καρδιά σου;» Ἐχεις ἄρα γε χρεῖαν ἱατροῦ, ἢ εἶναι ἀνυπότακτος;»

Καὶ τι εἰς τὸ βλέμμα τοῦ κορασίου ἔκαμνε τὴν κυρίαν νὰ κάμῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

«Κατὰ δυστυχίαν εἶναι ἀνυπότακτος, κυρία!» ἐφώναζεν ἡ Χαρίκλεια ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα.

Ἡ κυρία τότε ἐστράφη πρὸς τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἦτο μὲ αὐτὴν καὶ εἶπε, «Ἑλληνικὴ φίλησε τὴν Χαρίκλειαν καὶ ἔπειτα τρέξε κάτω καὶ περιμένε με ἕως νὰ ἔλθω. Ὅταν δὲ ἔμεινε μόνη μὲ τὴν τυφλήν, τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ μὲ γλυκύτητα τῆς εἶπε, «Ἰσως δὲν ἔδωκας τὴν καρδίαν σου εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ἀνυποταξίαν σου καὶ νὰ σὲ δώσῃ νέαν καρδίαν!»

Ἡ τυφλὴ κόρη ἠκοράζετο μὲ θαυμασμόν καὶ μόλις ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅσα ἤκουσε. Ἐπειτα εἶπε λυπηρῶς—«ποτὲ δὲν ἐγνώρισα κατένενα ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μὲ δώσῃ νέαν καρδίαν, ὥστε γνωρίζω ὅτι δὲν τὴν ἔχω δώσει, διὰ νὰ γένη νέα. Παρακαλῶ πέ μου πῶς δύναμαι νὰ λάβω νέαν καρδίαν; ἐπειδὴ ἡ ἰδική μου εἶναι πολὺ κακὴ.

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας ἀντήχησε πολὺ γλυκὰ, ὅταν εἶπε, «Νέαν καρδίαν θέλω προσέτι σᾶς δώσει καὶ νέον πνεῦμα θέλω θέσει ἐντός σας, καὶ θέλω ἀφαιρέσει ἀπὸ σᾶς τὴν λιθίνην καρδίαν καὶ θέλω δώσει καρδίαν σαρκίνην.» Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη εἶναι δι' ὅλους ὅσοι θέλουν νὰ τὴν ἰδιοποιηθῶσιν ἐρχόμενοι εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν ὅπως εἶναι διὰ νὰ λουσθῶν καὶ νὰ γείνουν λευκότεροι χιόνος. Δὲν ἔχεις ἀκούσει περὶ τοῦ Φίλου καὶ Σωτήρος τούτου Χαρίκλεια;

«Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Χαρίκλεια, μὲ σιγηλὴν φωνήν. Ἀλλὰ θὰ φροντίξῃ ἄρα γε αὐτὸς δι' ἐν τυφλὸν κοράσιον;»

«Αὐτὸς ἀγαπᾷ ὅλους, τέκνον μου, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἅμαρτωλούς.»

Τότε ἡ Χαρίκλεια ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους,

οἱ ὅποιοι ἦλθον εἰς τὸν νοῦν της ὀλίγου προτή-
τερον καὶ εἶπεν, εἶναι Ἐκεῖνος, ὅστις λέγει, «θέ-
λω ἀγαπᾶ αὐτοὺς ἐλευθέρως κυρία ;

«Μάλιστα, αὐτός. Σὺ δὲ γνωρίζεις ὅτι ἡ καρ-
διά σου εἶναι πλήρης ἀνυποταξίας, καὶ ὅτι μόνη
σου δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὴν κάμης καλλιτέραν, ἔ-
χεις ἐπομένως χρεῖαν ενός, ὁ ὅποιος δύναται νὰ
κάμῃ τοῦτο. Ἰδοὺ ὁ Χριστός, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ
πράξῃ ὅλα διὰ σέ, καὶ ὁ ὅποιος λέγει, ἂ Ἐγὼ
ἀγαπῶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἀγαποῦν, καὶ ὅσοι
μὲ ἐκζητοῦν ἐνωρὶς θέλουν μὲ εὗρεϊ.»

Ἡ Χαρίκλεια συνεκινήθη μεγάλως. Οἱ λό-
γοι ἦσαν τόσον γλυκεῖς, ὥστε ἀνέλυσαν τὴν ἀ-
νόητον καὶ θυμώδη καρδίαν της, καὶ ἔκραξεν,
«ὦ εὐσπλαγγχε Ἰησοῦ, λάβε με ! καὶ δός μοι
νέαν καρδίαν!»

Ἡ κυρία ἐνῆργαλίσθη τὸ τυφλὸν κοράσιον καὶ
προσηυχήθη εἰς τὸν Θεὸν νὰ εἰσακούσῃ τὴν μι-
κρὰν προσευχὴν της καὶ νὰ τὴν εὐλογήσῃ. Ἐνῶ
δὲ ἡ Χαρίκλεια ἠκοῦαζέτο τῆς προσευχῆς τῆς
κυρίας, ἤσθάνθη ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὀργί-
ζετο, οὔτε ὅτι ἦτο ἐγκαταλειμμένη, διότι ὁ
Χριστὸς ἦτο ἥδη ὁ Σωτὴρ καὶ ὁ Φίλος της.

Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς ἡ Χαρίκλεια εἶχε μέγαλον
ἀγῶνα. Κανεὶς δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν μεταβο-
λὴν τῆς καρδίας της, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ στα-
θερῶς ἀπέδειξε τοῦτο διὰ τῆς διαγωγῆς της,
καὶ οὕτω ἐπέσθησαν πάντες ὅτι πράγματι εἶχε
μεταβληθῇ. Ἡ νέα αὕτη μεταβολὴ μάλιστα εἶ-
χε τοιαύτην ἐνέργειαν εἰς τὴν καρδίαν της, ὥστε
ἔκραξε πρὸς τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρ-
τίας της διὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκτοτε ἡ μικρὰ Χαρίκλεια ἔρραπεν, ἐσάρω-
νεν, ἐξεσκόνιζε καὶ ἐπήγαινε εἰς τὰ ἐμπορικά διὰ
νὰ φέρῃ εἰς τὴν μητέρα της ὅτι ἐχρειάζετο διὰ
τὴν ἐργασίαν της, ἐτι δε δις τῆς ἐβδομάδος συνή-
θροιζεν ἄλλα κοράσια, τὰ ὅποια εἶχον τὸ φῶς
των, καὶ τὰ ἐδίδασκε περὶ τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ἔβαζε
καὶ ἀνεγίνωσκον ἐν μέρος τοῦ Εὐαγγελίου, ἔπει-
τα ἔψαλλον βοηθούμενα ἀπὸ ἓν μικρὸν ὄργανον,
καὶ ἔπειτα τοῖς ἐξηγουσε τὸ ἀναγνωσθὲν μέρος
καὶ προσήνχετο δι' αὐτά.

Τοιοιούτοῦτως ἐπέραν τὰς ἡμέρας της εὐ-
χαρίστως καὶ μὲ ὠφέλειαν εἰς ἄλλους.

Ἐὰν δὲ ἡ τυφλὴ Χαρίκλεια ἠδύνατο νὰ κά-
μῃ τόσα πολλὰ διὰ τὴν μητέρα της, διὰ τὸν
Χριστὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἡμεῖς οἱ ὅποιοι ἔχο-
μεν τὴν θρασὴν μας ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν
πολὺν περισσότερα, φθάνει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀ-
γάπην τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν καρδίαν μας.

ΕΡΑΣΜΙΑ.

Τί ἄρα γε θὰ μοὶ φέρῃ
ἡ πρωτοχρονιά ;

Ἡλθ' ἡ γλυκεῖα πρωτοχρονιά κι' ὅλος ὁ κόσμος χαίρει,
Γιατὶ γλυκύσματα καλὰ
Καὶ δῶρα ὡμορφα πολλὰ
Τοῦ καθενὸς θὰ φέρῃ.

Ἡλθ' ἡ γλυκεῖα πρωτοχρονιά πρωί, πρωὶ ξυπνοῦνε
Ὅλα τὰ φρόνιμα παιδιὰ
Γιατὶ μὲ πόθο στὴν καρδιά
Θερμὸ τὴν καρτεροῦνε.

Ἀχ, ὡμορφὴ πρωτοχρονιά, τί τάχα θὰ μοῦ φέρῃς ;
Μιά κούκλα κόρη ἄντροπαλή,
Βιβλία, φορεσιὰ καλή,
Κι' ἄλλα πολλὰ ποῦ ἔβρεις.

ὦ ἔλα, ἔλα, γλήγωρα, ἡμέρα ζηλεμένη,
Ἐλα πρωτοχρονιά καλή.
Ἐλεγ' ἡ Φλόρα ἡ τρελλή
Στὴν κλιν' ἀκουμπισμένη.

Κι' ἀντίκρυ στὸ παράθυρο συχνὰ πυκνὰ στηρίζει
Τὴν ἀνυπόμονον ἴματιά,
Μ' ἀκομ' ἡ νύχτ' εἶναι βαθεῖα
Κ' ἔξω βορριᾶς σφυρίζει.

Μὴ τόσο βασανίζεσαι, ἀνήσυχη παιδοῦλα,
Θὰ φύγ' ἡ νύχτ' ἡ σκοτεινὴ
Τώρα σὲ λίγο θὰ φανῇ
Ἡ χαρωπὴ αὐγούλα.

Κι' ὁ ἥλιος πρὶν τὴν σφαῖρα μας καλὰ φωτίσῃ
Μὲ μιὰ ἀχτίδα του λαμπρῆ,
Αὐτὴ ἡ κλινὴ σου ἡ μικρὴ
Μὲ δῶρα θὰ γεμίσῃ.

Τότε στὴν τόσῃ σου χαρὰ, μικρούλα μου, θυμήσου.
Ἐσὺ ποῦ ζῆς μὲ τὰ φίλιὰ
Στῆς μάνας σου τὴν ἀγκαλιά,
Γιὰ λίγο συλλογίσου.

Πόσα παιδάκια ὄρφανὰ, γυμνά, δυστυχισμένα
Στὴν ἔρημῃ των τῇ γωνιά
Προσμένουν τὴν πρωτοχρονιά
Μὲ ἴματια δακρυσμένα !

Πόσ' ἀδελφάκια σου μικρὰ κρυώνουνε, πεινοῦνε
Καὶ ὡς μόνο δῶρο τὰ φτωχὰ
Λίγο ψωμάκι μοναχὰ
Λίγο ψωμὶ ζητοῦνε !

Ἐν Λαυρίῳ τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου 1890.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

— Σιδηροδρόμος ἐπὶ τῆς κορυφῆς δένδρων ! Εἰς τὸν
Ἀῆμον Συνόμα τῆς Καλιφορνίας, ὑπάρχει φάραξ βαθεῖα
ἐπὶ τῆς ὁποίας διέρχεται ὁ σιδηροδρόμος ὄχι διὰ γεφύρας,
ἀλλὰ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν εἰς τὰ πλάγια τῆς φάραγγος φυ-
ομένων δένδρων, οἱ κορμοὶ τῶν ὁποίων εἶναι κομμένοι εἰς τὸ
αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὰς κορυφὰς τῶν λόφων, οἵτινες σχηματί-
ζουσι τὴν φάραγγα, καὶ ἐπ' αὐτῶν εἶναι ἐστερεωμέναι βαί-
σιν δηραὶ ράβδοι τοῦ σιδηροδρόμου ! Ἀμερικανικὸν καὶ τοῦτο.